5 Φεβρουαρίου 2016

Υιοθετεί μωρά που δεν τα θέλει κανένας. Ο λόγος

Η Κόρι

Σάλτσερτ αποκαλεί το σπίτι που μοιράζεται με τον σύζυγό της, Μάρκ, «το σπίτι της ελπίδας». Και υπάρχει σοβαρός λόγος που επέλεξε αυτό το όνομα.

Το 2002, η μητέρα οκτώ βιολογικών παιδιών ξεκίνησε να υιοθετεί παιδιά που δεν τα ήθελε κανένας. Παιδιά που έχουν διαγνωστεί με ασθένειες που σύντομα θα οδηγήσουν στον θάνατό τους.

Η Κόρι μίλησε στην TODAY σχετικά με την απόφασή της να προσφέρει καταφύγιο σε παιδιά που διανύουν τις τελευταίες τους μέρες.«Όταν κάθομαι στο τραπέζι της τραπεζαρίας, και ακούω το βουητό από τον αναπνευστήρα του Τσάρλυ, αισθάνομαι ότι πρέπει να πάω λίγο πίσω, στο σημείο όπου ξεκίνησε αυτό το πάθος για τα παιδιά.
Γιατί, σε γενικές γραμμές, ένα κομμάτι της ιστορίας μας είναι θλιβερό, ναι. Αλλά αν επικεντρωθείς μόνο σε αυτό, έχεις χάσει το 95% της ιστορίας μας που είναι γεμάτο χαρά.

Όταν η μικρή μου αδελφή μου, η Άμι, ήταν βρέφος, αρρώστησε από μηνιγγίτιδα. Ο

υψηλός πυρετός από τη μόλυνση κατέστρεψε ένα μεγάλο κομμάτι της λειτουργίας του εγκεφάλου της, αφήνοντας την ανάπηρη τόσο νοητικά όσο και σωματικά. Έτσι, πήγε να ζήσει σε ένα σπίτι με άλλα παιδιά που είχαν παρόμοια προβλήματα.

Όταν η Άμι έγινε έντεκα, άνοιξε μια ξεκλείδωτη πόρτα του σπιτιού, βγήκε έξω και πνίγηκε σε μια λίμνη που υπήρχε κοντά. Πιθανότατα στις τελευταίες της στιγμές προσπαθούσε να καταλάβει γιατί δεν μπορούσε να αναπνεύσει και γιατί δεν υπήρχε κανείς εκεί για να την βοηθήσει.

Για όλη μου τη ζωή μου, πάλεψα με το ερώτημα: «Πού ήταν εκείνη τη στιγμή ο Θεός, τότε που η αδελφή μου τον χρειάζονταν όσο ποτέ;»

Στα ενήλικα χρόνια μου, άκουσα ένα τραγούδι: «Μπορεί να είναι μην έχει εκπληρωθεί, μπορεί να μην έχει αποκατασταθεί, αλλά οτιδήποτε είναι θρυμματισμένο και βρίσκεται ενώπιον του Θεού, δεν θα υποδουλωθεί ποτέ».

Ήταν αυτό το τραγούδι που άλλαξε τις προσευχές μου. Αντί να ρωτάω τον Θεό ξανά και ξανά γιατί τα πράγματα έγιναν όπως έγιναν, άφησα μπροστά στον θεό τον πόνο μου και την απογοήτευση και του είπα: «Ορίστε, πάρτα και υποδούλωσε τα».

Και το έκανε – με τρόπους πέρα από κάθε λογική.

Όλα τα χρόνια κατά τα οποία εργάστηκα ως νοσοκόμα, ήρθα σε επαφή με κάθε είδους ασθενείς. Οι αγαπημένοι μου ήταν τα νεογέννητα και οι ετοιμοθάνατοι.

Όταν άρχισα να δουλεύω περισσότερο στον τομέα της μητρότητας, σκέφτηκα να σταματήσω να ασχολούμαι με ετοιμοθάνατους ασθενείς. Αλλά κάπου τότε συνειδητοποίησα ότι υπήρχαν πολλά περισσότερα από όσα νόμιζα όταν μια μητέρα έρχεται στο νοσοκομείο για να φέρει το παιδί της και φεύγει μόνη της, γιατί το μωρό πέθανε στη μήτρα ή λίγο μετά τη γέννηση.

Αποφάσισα λοιπόν να βοηθήσω αυτές τις μητέρες. Αυτές τις οικογένειες. Εκεί λοιπόν που οι περισσότερες νοσοκόμες αποφεύγουν να εργάζονται για να μην βλέπουν πεθαμένα μωρά, εγώ προσπαθώ να κάνω την εμπειρία για αυτές τις μητέρες λιγότερο τραυματική. Όχι με το να φτιάχνω αυτό που σπάει, αλλά με την συμπεριφορά μου. Φέρομαι στις οικογένειες με αγάπη και μένω μαζί τους για να μοιρα ια ξεκίν ός που δ ρά τους.

Περίπου πριν από πέντε χρόνια, χτυπήθηκε και η δική μου υγεία. Αγωνίστηκα ενάντια σε πολλές αυτοάνοσες ασθένειες, και υποβλήθηκα σε αρκετές χειρουργικές επεμβάσεις για να αποκατασταθεί η ζημιά στο πεπτικό μου σύστημα. Υπέφερα κλινήρης, δεν μπορούσα να λειτουργήσω και βρέθηκα πάλι να φωνάζω στον Θεό: «Λοιπόν, πώς σκοπεύεις να μου το εξαργυρώσεις αυτό;»

Δεν άργησε να μου απαντήσει.. Τον Αύγουστο του 2012 χτύπησε το τηλέφωνο. Μας ρώτησαν αν είμαστε πρόθυμοι να πάρουμε σπίτι μας ένα κοριτσάκι δύο εβδομάδων που ήταν ανώνυμο και δεν είχε κάποιον να το φροντίσει.

Η πρόγνωση του μωρού ήταν ζοφερή, αφού είχε γεννηθεί χωρίς το δεξί ημισφαίριο του εγκεφάλου της. Οι γιατροί είπαν ότι δεν υπήρχε καμία ελπίδα. Μου είπαν ότι ήταν σε κατάσταση φυτού – δεν μπορούσε να δει ή να ακούσει, και αντιδρούσε μόνο στα επώδυνα ερεθίσματα.

Δεν το σκεφτήκαμε ιδιαίτερα. Φέραμε την Έμμαλυν σπίτι μας (μας δόθηκε το προνόμιο να τη βαφτίσουμε) και της προσφέραμε το ανεκτίμητο δώρο της οικογένειας.

Θα μπορούσε να είχε πεθάνει στο νοσοκομείο, τυλιγμένη σε μια κουβέρτα. Αλλά τη φέραμε στο σπίτι για να ζήσει. Και έζησε.

Η Έμμαλυν έζησε σπίτι μας περισσότερα πράγματα σε 50 ημέρες, από όσα ζουν οι περισσότεροι σε όλη τους τη ζωή. Δεν είχε ποτέ οικογένεια, και ξαφνικά είχε άλλα 8 μεγαλύτερα αδέλφια. Την είχαμε μαζί μας συνεχώς και την πήγαμε παντού.

Ώσπου ήρθε ένα βράδυ, που η υγεία της άρχισε να ξεθωριάζει. Όλη η οικογένεια μας ήταν δίπλα της, της κρατούσαμε τα χεράκια και την φιλούσαμε.

Την τύλιξα με ένα ζεστό μπουρνούζι, την κράτησα στο στήθος μου και της τραγούδησα μέχρι που κατάλαβα ότι είχε σταματήσει να αναπνέει. Την ακούμπησα στο κρεβάτι της, την κοίταξα και είδα ότι αυτό το όμορφο πλάσμα είχε φύγει. Δεν υπόφερε, δεν πόνεσε και σίγουρα δεν ήταν μόνη. Τις πρώτες μέρες ήταν οδυνηρό. Σταδιακά συνειδητοποιήσαμε ότι ήμασταν τυχεροί που είχαμε την ευκαιρία να μοιραστούμε έστω αυτές τις λίγες στιγμές μαζί της. Ήταν ένα πολύτιμο δώρο για την οικογένεια μας.

Και καθώς θρηνούσαμε την απώλεια της αρχίσαμε να εξετάζουμε το ενδεχόμενο να πάρουμε σπίτι μας ένα ακόμη μωρό.

Τον Οκτώβριο του 2014, πήραμε τον, τεσσάρων μηνών, Τσάρλι. Ο Τσάρλι έχει άσχημη διάγνωση αλλά δεν είναι απαραίτητο ότι θα πεθάνει. Ωστόσο, τα παιδιά με αυτόν τον τύπο βλάβης του εγκεφάλου πεθαίνουν συνήθως δύο ετών.

Ο Τσάρλι είναι ήδη σε μηχάνημα υποστήριξης της ζωής, και έχει κοντέψει να πεθάνει τουλάχιστον δέκα φορές.

Μου κόβεται η ανάσα κάθε φορά που μετράω τις φορές που παραλίγο να τον χάσουμε. Τις φορές που αναστήθηκε. Η σκέψη είναι αποπνικτική. Να ξέρεις ότι πρέπει να αναπνεύσει μέσα από ένα μικρό καλαμάκι.. αυτή είναι η πραγματικότητα του Τσάρλι ... και είναι δύσκολη για μένα.

Όπως και στην περίπτωση της Έμμαλυν κάνουμε ό, τι μπορούμε. Λατρεύουμε τον Τσάρλι και τον παίρνουμε μαζί μας παντού, όπου μπορούμε.

Για χρόνια, φρόντιζα μωρά με σοβαρά προβλήματα υγείας όπως ο Τσάρλι ή ετοιμοθάνατα όπως η Έμμαλυν. Είναι υπέροχο δώρο να είμαστε μέρος της ζωής τους, να διευκολύνουμε τον πόνο τους, να τα αγαπάμε και να μας αγαπούν, ακόμη κι αν δεν είναι σε θέση να μας δώσουν κάτι πίσω. Ένα χαμόγελο ως αντάλλαγμα για τις προσπάθειές μας.

Επενδύουμε βαθιά, και πονάμε τρομερά όταν αυτά τα παιδιά πεθαίνουν, αλλά οι καρδιές μας είναι σαν τα βιτρό παράθυρα. Αυτά τα παράθυρα είναι κατασκευασμένα από σπασμένο γυαλί που έχει σφυρηλατηθεί ξανά. Και αυτά τα παράθυρα είναι ακόμη πιο γερά και πιο όμορφα, επειδή ακριβώς έχουν σπάσει».

Πηγή: dinfo.gr